

ความทรงจำสีเทา

อดีตเป็นสิ่งสำคัญ แต่ไม่สำคัญเท่าปัจจุบัน
ที่เป็นตัวกำหนดอนาคต
ระลอกใหม่ของนิยายภาพร่วมสมัยที่มาแรงแห่งยุค
ผลงานโดยผู้เขียน ความหวังสีดำ

ผลงานเรื่องอื่นๆ ของ dp
ความหวังสีดำ

CSA

แต่
วันวานที่ไม่อาจย้อนคืน

สารบัญ

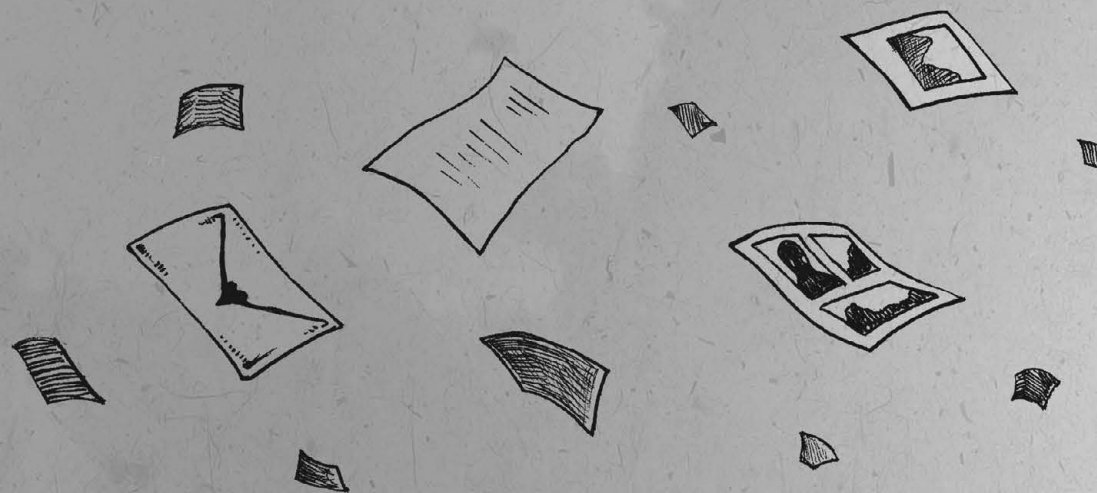
คำนำสำนักพิมพ์	(8)
คำนำผู้เขียน	(10)
บทนำ	1
ขั้นตอน	15
บทเรียน	59
รูปร่าง	109
โหยหา	155
สิ้นสุด	200
คำขอบคุณ	250
เกี่ยวกับผู้เขียน	251

เราเลือกที่จะปกปิดความทรงจำที่ถูกต้อง
เพียงเพื่อให้เรามีความสุข

ศรัทธา

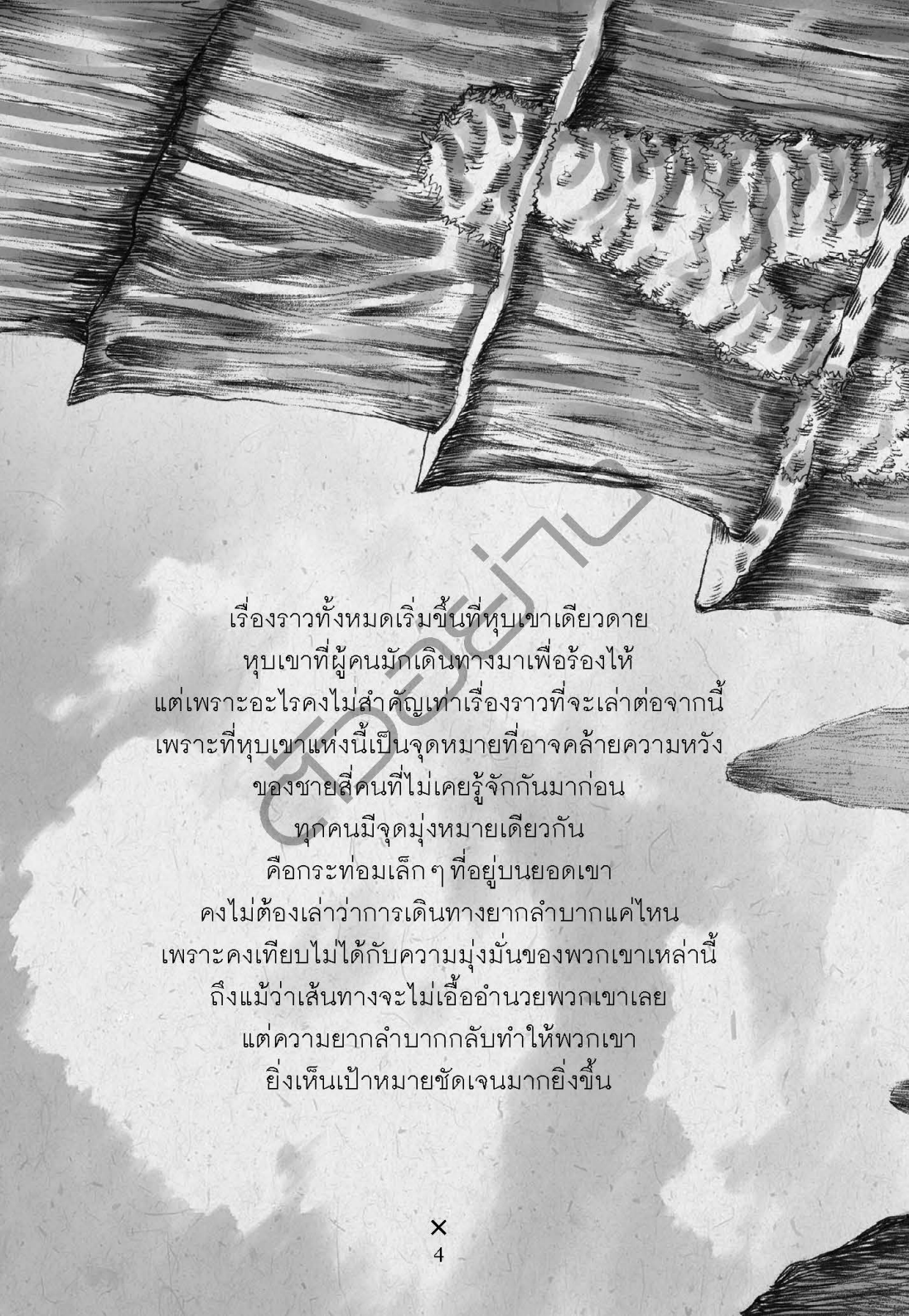
บางความทรงจำทำให้เราย้อนเวลา
บางความทรงจำทำให้เราเข้าใจบางเรื่อง
บางความทรงจำทำให้เรามองเห็นเส้นทาง
บางความทรงจำทำให้ก่อเกิดเรื่องราว
และบางเรื่องราวก็ทำให้เกิด
ความทรงจำ

ศรีอยุธยา

ความทรงจำที่ถูกลืมเลือน
ความทรงจำที่ถูกตามหา
ความทรงจำที่หายไป
ทุกสิ่งล้วนมีขึ้นตอน
ทุกสิ่งล้วนมีความเข้าใจ
ทุกสิ่งล้วนมีรูปร่าง
ทุกสิ่งล้วนแล้วแต่โหยหาซึ่งกันและกัน
เมื่อทั้งหมดมารวมตัวกัน
บางสิ่งจึงเกิดขึ้น...

เรื่องราวทั้งหมดเริ่มขึ้นที่หุบเขาเดียวดาย
หุบเขาที่ผู้คนมักเดินทางมาเพื่อร้องไห้
แต่เพราะอะไรคงไม่สำคัญเท่าเรื่องราวที่จะเล่าต่อจากนี้
เพราะที่หุบเขาแห่งนี้เป็นจุดหมายที่อาจคล้ายความหวัง
ของชายสี่คนที่ไม่เคยรู้จักกันมาก่อน
ทุกคนมีจุดมุ่งหมายเดียวกัน
คือกระท่อมเล็กๆ ที่อยู่บนยอดเขา
คงไม่ต้องเล่าว่าการเดินทางยากลำบากแค่ไหน
เพราะคงเทียบไม่ได้กับความมุ่งมั่นของพวกเขาเหล่านี้
ถึงแม้ว่าเส้นทางจะไม่เอื้ออำนวยพวกเขาเลย
แต่ความยากลำบากกลับทำให้พวกเขา
ยิ่งเห็นเป้าหมายชัดเจนมากยิ่งขึ้น

เรามาเริ่มทำความรู้จักชายทั้งสองดีกว่า
เริ่มจากซ้าย ชายใส่หมวกชื่อ "จำ"
ชายที่ตามหาความเข้าใจ
เขาเดินทางมาเพื่อตามหาสิ่งที่หายไป

ชายคนที่ยืนถัดมา ชายตาเดียวที่มีกล้องถ่ายรูป
เขาชื่อ "วัน" ชายที่ตามหาสิ่งที่เขาคิดถึง
เขาเดินทางมาเพื่อสิ่งที่เขาเคยเจอ

ส่วนชายที่มีทรงผมประหลาด มีรอยเย็บที่ข้างหัว
ชื่อเขาคือ "นิว" ชายผู้ไร้ความทรงจำ
เขาเดินทางมาเพื่อความทรงจำในอดีต

และชายคนสุดท้าย ชายที่คล้องหูฟังไว้ที่คอตลอด
เขาชื่อ "หมึก" ชายผู้ตามหาสิ่งที่รอคอย

ชายสี่คนกับเหตุผลที่ต่างกัน แต่ไม่รู้เพราะโชคชะตา
หรือเพราะเหตุบังเอิญ จึงทำให้พวกเขาไปเป้าหมายเดียวกัน
คือกระท่อมเล็กๆ บนยอดเขาของชายที่ชื่อว่า "ซีโร่"
มาถึงตรงนี้คุณอาจจะงงกับเรื่องราวทั้งหมดที่ผมเล่า
ซึ่งก็ไม่แปลก แต่เชื่อผม ถ้าคุณตั้งใจอ่านต่อไปอีกนิด
คุณก็จะเข้าใจมากขึ้นกว่าตอนนี้ และไม่แน่ว่า
หากคุณเก่งพออาจเดาเรื่องราวทั้งหมดได้จากในหน้านี้
ถ้าเป็นแบบนี้จริง คุณคงเป็นคนที่น่าอัศจรรย์

แม้เส้นทางยากลำบากแค่ไหน มันย่อมมีวันสิ้นสุด
และชายทั้งสี่ก็มาถึงจุดหมาย นั่นคือกระท่อมของซีโร่
กระท่อมธรรมดา กระท่อมเก่าๆ ที่ตั้งอยู่ท่ามกลางกิ่งไม้แห้ง
แต่ในความธรรมดาคือสิ่งที่ชายทั้งสี่อยากเห็น

“สวัสดี มีคนอยู่ไหมครับ”

วันพูดทักทายขึ้นเป็นคนแรก

แต่ความเงียบเป็นสิ่งที่ตอบเขากลับมา

ทุกคนพยายามทักทาย ทั้งเรียก ทั้งตะโกน ทั้งเคาะ

แต่ก็ไม่มีเสียงอะไรลอดออกมาจากกระท่อม

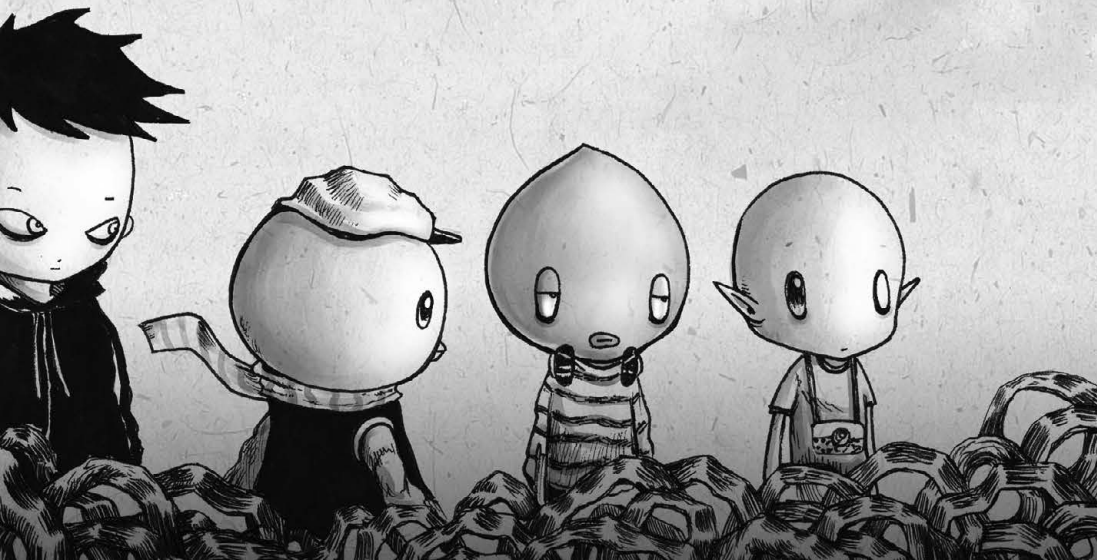
เวลากับความเงียบวิ่งควบคู่กันไป

ชายทั้งสี่เหมือนกำลังจะหมดความหวัง

แต่พวกเขาก็ยังคงเฝ้ารอจนถึงกลางดึก

และในความเงียบยามค่ำคืนนี้เอง

ก็มีเสียงดังมาจากกระท่อม

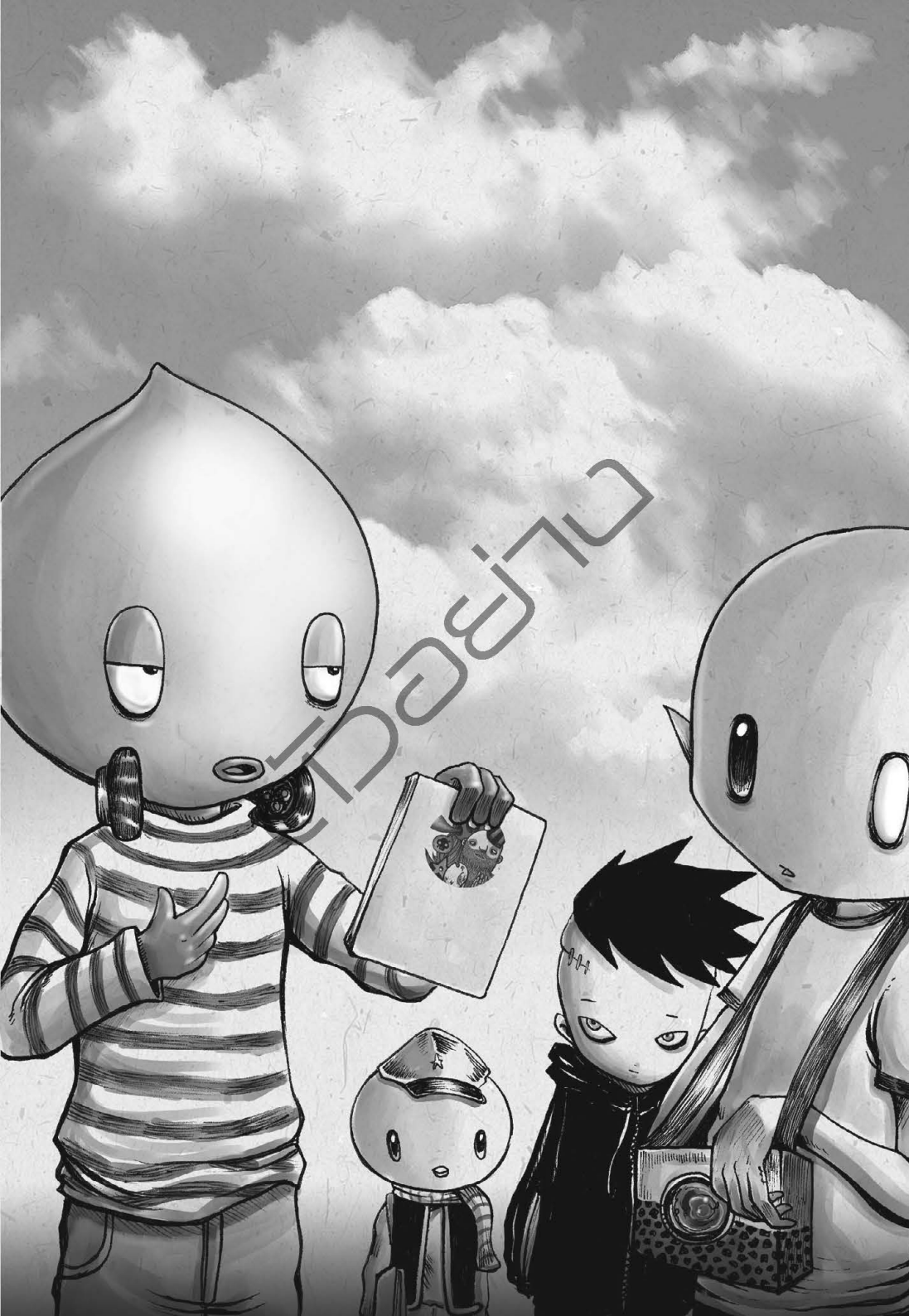

“พวกนายต้องการอะไร” เสียงซีโร่ถามจากกระท่อม
ชายทั้งสี่พูดพร้อมกันว่า “ต้องการจะไปเกาะอดีต”
ซีโร่บอกชายทั้งสี่ว่า “เชื่อเถอะ พวกคุณไม่ได้อยากไปหรอก”
แต่พวกเขาก็ยังยืนยันความตั้งใจของตัวเอง
จนซีโร่เสียบไป แล้วไม่นานนักก็มีเสียงถอนหายใจจากในกระท่อม
ซีโร่ถามอีกครั้งว่าต้องการแบบนั้นจริงๆ ไหม
ชายทั้งสี่ก็ยังคงยืนยันคำตอบเดิมอีกครั้ง
ซีโร่จึงพูดขึ้นว่า “ผมไม่รู้ว่าพวกคุณรู้เรื่องเกาะอดีตมาจากไหน
แต่ผมหวังว่าคนที่บอกคุณ คงบอกเรื่องราวเกี่ยวกับผมแล้วใช่ไหม”
ทั้งหมดต่างตอบว่ารู้อยู่แล้ว ซีโร่ถอนหายใจก่อนพูดต่อ
“ทั้งที่รู้ขนาดนั้นแล้วก็ยังคิดจะไปอีก ได้ ในเมื่อมีความตั้งใจ
ผมคงไม่อาจจะทำลายความตั้งใจของพวกคุณลงได้หรอก
งั้นเรามาเริ่มข้อตกลงกันเลยดีกว่า”
ชายทั้งสี่รอฟังสิ่งที่ซีโร่จะพูดอย่างใจจดใจจ่อ
ซีโร่ถอนหายใจอีกครั้ง ก่อนที่จะพูดสิ่งที่พวกเขารอฟัง
“ถ้าพวกคุณต้องการจะให้ผมพาไปที่เกาะ
คุณต้องทำตามข้อตกลงของผมทั้งหมดสี่ข้อ
และผมจะบอกพวกคุณทีละข้อ
แต่ถ้าทำไม่ได้ ผมก็จะยกเลิกข้อตกลงทั้งหมด”
ชายทั้งสี่เสียบไป จนหมึกเป็นคนพูดขึ้นว่า “ตกลง”
ซีโร่ถอนหายใจแล้วพูดต่อ
“ดี งั้นเรามาเริ่มข้อแรกกันเลย”

“ข้อที่หนึ่ง ผมเห็นทุกคนมีสมุดบันทึก
ผมอยากให้ทุกคนแลกเปลี่ยนสมุดบันทึกกันอ่าน
พร้อมเล่าเรื่องของตัวเองที่เกี่ยวกับสิ่งที่ได้บันทึกลงไป
และเหตุการณ์ครั้งสุดท้ายที่มีคนอ่านสมุดของคุณ
พอพวกคุณแลกเปลี่ยนอ่านและเล่ากันครบทุกคน
ผมจะพาคุณไปเกาะ พร้อมบอกข้อตกลงที่สอง”
ซีโรพูดสิ่งที่เขาอยากให้ชายทั้งสองทำ
“มันจะไม่มากไปหรอก” จำพูดขึ้นมา
“แล้วแต่นะ จะไม่ทำก็ได้ ผมไม่ได้บังคับ” ซีโรตอบ
ชายทั้งสองมองหน้ากันและกัน
“พวกคุณลองคิดดูให้ดี ถ้าเพื่อจุดหมาย เรื่องแค่นี้มันเล็กน้อย
แต่ถ้าพวกคุณลืมจุดหมายแล้วกลับไปซะ มันอาจจะดีกว่า”
ซีโรพูดเหมือนอยากให้พวกเขาถอดใจ
ทุกอย่างเงียบไปหลังสิ้นเสียงของซีโร
แต่ในความเงียบนั้นกลับมีเสียงของหมึกพูดขึ้น
“ผมมาไกลขนาดนี้ คงไม่มีอะไรที่จะทำให้ย้อนกลับได้
แค่สมุดบันทึก ทำไมจะให้อ่านไม่ได้ ถ้าตัดสินใจจากกันนัก
ก็กลับไปได้เลย แต่ผมต้องการจะไปเกาะ”
หมึกพูดพร้อมยื่นสมุดบันทึกให้ทุกคน
หลังจากนั้นเรื่องเล่าของทุกคนก็เริ่มต้นขึ้น
ความทรงจำกำลังถูกถ่ายทอดโดยปัจจุบัน
และอนาคตของทุกคนกำลังขึ้นอยู่กับที่ความทรงจำ

ស្ថិតិ
សំណួរ

เสียงรอบตัวบวกกับเสียงเพลงในหู
เป็นสิ่งที่ผมได้ยินบ่อยๆ และชอบทำเป็นประจำ
ไม่รู้ว่ามันเริ่มขึ้นตอนไหนที่ผมชอบทำแบบนี้
แต่ถ้าให้ลองนึก อาจเป็นตอนดูหนังแล้วก็คิดว่า
ชีวิตเราน่าจะมีซาวนด์แทร็คเหมือนหนังบ้าง
จากนั้นมาก็เริ่มเสพติดการฟังเพลงโดยไม่รู้ตัว

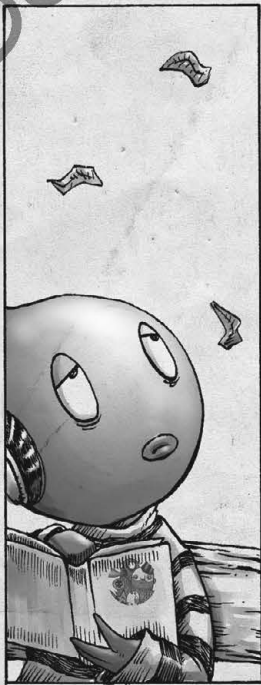
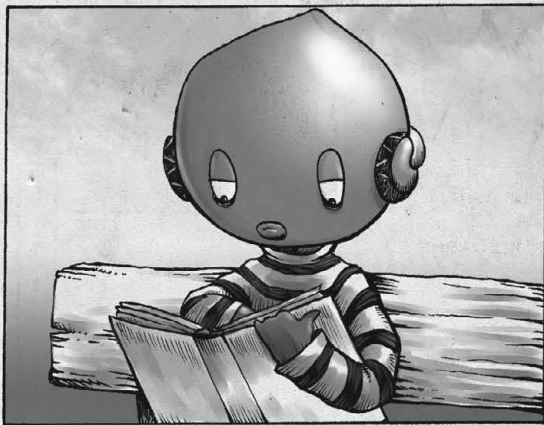
เหตุผลดูไรสาระว่าไหม
พูดมาได้ตั้งนาน ลืมแนะนำตัวเลย
ผมชื่อ "หมึก"

เป็นชื่อที่ชวนให้จินตนาการ

ถ้าเติมคำไปอีกคำ ไม่ว่าจะหน้าหรือหลัง
แต่ไม่ต้องไปใส่ใจหรอก มันก็แค่คำที่ระบุตัวตนบนโลกใบนี้เท่านั้น

คุณชอบทำอะไรซ้ำๆ เดิมๆ บ้างไหม
เคยทำอะไรที่คุณไม่เข้าใจตัวเองบ้างหรือเปล่า
ลองคิดดูดีๆ ผมว่าคนเราน่าจะมีกันทุกคน
ประมาณว่า ชอบกินน้ำแร่แทนที่จะกินน้ำเปล่า
ชอบกินอาหารร้านเดิม เมนูเดิมเป็นประจำ
ชอบตุ๊กตาเก่าๆ ตัวเดิมมากกว่าตุ๊กตาตัวใหม่
ชอบไปเดินห้างเดิมโดยไม่ซื้ออะไร ชอบเปิดทีวีช่องเดิมโดยที่ไม่ได้ดู
ชอบฟังเพลงเดิมๆ ซ้ำไปซ้ำมาทุกวัน ฯลฯ

ผมเรียกสิ่งเหล่านี้ว่าความซ้ำซาก
หรือสิ่งที่ทำเหมือนเดิมโดยไม่ทราบสาเหตุ
ที่พูดมาทั้งหมดไม่ใช่ว่าผมไม่มีนะ
ผมก็เสพติดความซ้ำซากเหมือนกัน
ผมชอบฟังเพลงในขณะเขียนบันทึก
ผมชอบวาดรูปแทนเขียนบันทึกเป็นตัวอักษร
และผมก็ชอบเขียนบันทึกที่มานั่งตัวนี้เท่านั้น

เป็นไง ลู้ความซ้ำซากของคุณได้บ้างไหม
ผมจะพยายามมานั่งเขียนบันทึกที่นี่ให้ได้ในทุกๆ วัน

ทุกครั้งที่มาผมมักจะสบายใจ

ทุกวันผมจะบันทึกเรื่องราวทั้งหลายที่พบเจอ
เคยได้ยิน เคยรู้สึก หรือว่ากำลังรู้สึกอยู่ลงในสมุดเล่มเดิม
ฟังไม่ผิดหรอกครับ เล่มเดิมและเล่มเดียว แม้มันจะเต็มเล่ม

ผมก็จะนำปกเดิมปกเก่ามาทำเล่มใหม่
นี่อาจเป็นความซ้ำซากอีกอย่างที่ผมลืมบอกคุณไป

คุณคงคิดว่าผมเป็นพวกเสียดความซ้ำซาก
ผมคงไม่ขอแก้ตัวอะไร เพราะรู้ว่ามันเป็นแบบนี้จริง ๆ
แต่ถึงจะเป็นแบบนี้ผมก็ยังคงทำสิ่งที่ซ้ำซากเหมือนเดิมต่อไป
ยังคงใช้น้ำหมึกจากตัวเอง บันทึกสิ่งที่คิด สิ่งที่รู้สึกต่อไป
วันแล้ววันเล่า

ทุกวันเกือบจะเหมือนเดิม

ถ้าไม่นับก้อนเมฆที่เปลี่ยนไปในทุก ๆ วัน
เคยมีคนบอกผมว่า ผมเป็นพวกที่ยึดติดอยู่ในความเคยชิน
เป็นพวกกลัวความเปลี่ยนแปลง เพราะกลัวความไม่มั่นคง
แต่รู้ไหม ทุกครั้งที่มีคนพูดแบบนี้ ผมมักยิ้มมุมปากแล้วพูดว่า
“ขอบใจที่ทำให้รู้ว่าผมยังเป็นคนเดิม”

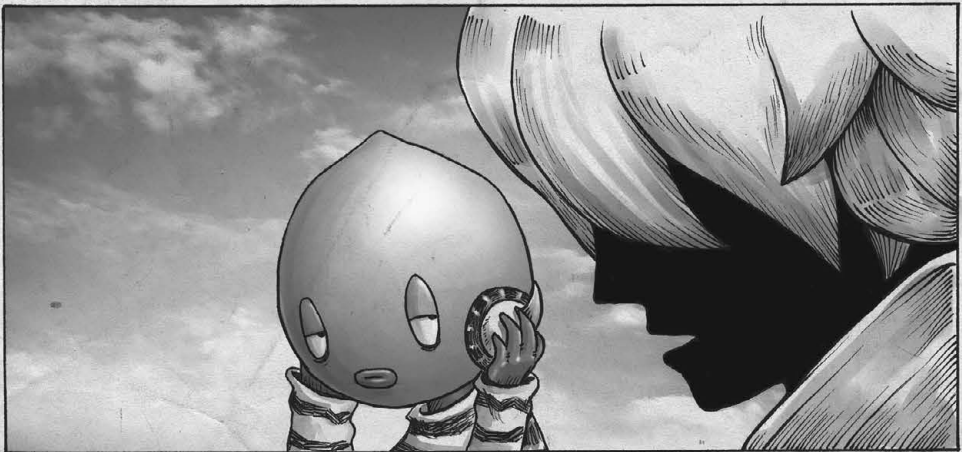
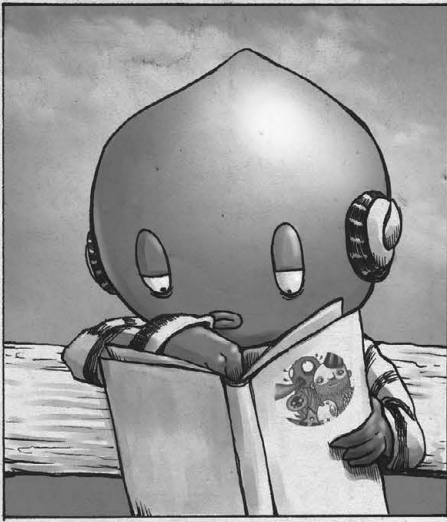
ใช่แล้ว ผมรักตัวผมในช่วงเวลานี้ ผมสบายใจที่จะเป็นแบบนี้
และถ้าผมจะจมในหลุมของความเคยชินมันก็ไม่แปลก

เพราะหลุมนั้นผมเป็นคนขุดเอง

และผมก็สุขใจทุกครั้งที่ทำอะไรในแบบเดิม ๆ
วันนี้ก็เป็นอีกวันที่ผมบันทึกเรื่องราวลงสมุดเล่มเดิมในที่เดิม ๆ
แต่ทุกสิ่งกำลังจะไม่เหมือนเดิมจากคำพูดกล่าวทักทายของใครบางคน

“วาดรูปสวยดีนะ เป็นนักวาดการ์ตูนหรือ?”

เสียงทักทายจากชายที่นั่งข้าง ๆ

“วาดต้นฉบับอยู่ใช่ไหม บรรยากาศที่นี้สงบดีนะ รู้สึกดีจัง”

ชายแปลกหน้าพูด ผมเงิบและไม่ได้ตอบอะไรออกไป

“วาดรูปเกี่ยวกับอะไรอะ ขอดูบ้างได้ไหม” ชายคนนั้นพูดต่ออีก

“กำลังบันทึกเรื่องราวส่วนตัวลงในสมุดส่วนตัว” ผมตอบเขาไป

“โอ้ ย้ำคำว่า ‘ส่วนตัว’ ตั้งสองครั้ง ผมมากวนคุณใช่ไหม” ชายคนนั้นพูด

“ไม่หรอก แต่อาจจะ ว่าแต่คุณมาเที่ยวแถวนี้หรือ” ผมถามกลับไปบ้าง

“อ้อใช่ ผมเป็นนักท่องเที่ยว บังเอิญผ่านมาแถวนี้ เห็นแถวนี้ไม่ค่อยมีคน

ว่าแต่คุณบันทึกเป็นรูปวาดด้วย แปลกดี ดูเป็นเด็กแนวดี”

เขาตอบพร้อมแสดงความสนใจในรูปวาด

“แล้วคุณคิดว่าการบันทึกความทรงจำมันต้องเป็นยังไง” ผมถาม

“ไดอะรี่มั้ง เห็นคนส่วนใหญ่เขาก็ทำกัน ประมาณจดสิ่งที่เจอมาในแต่ละวัน

จนไปถึงค่าคนที่ไม่ชอบหรืออะไรที่อยากบันทึก” เขาตอบ

“แล้วตัวคุณล่ะ บันทึกความทรงจำในแบบไหน” ผมถามเขากลับไปอีก

“เรื่องราวมั้ง ผมชอบจำเป็นเรื่องราว ยิ่งเป็นเรื่องร้ายๆ แ่ๆ

ผมมักจะจำได้ดี คนเรามักจำเรื่องร้ายๆ ได้ดีกว่าเรื่องดี ๆ มั้ง” เขาตอบ

“เป็นข้อสมมุติที่น่าสนใจ แล้วเรื่องแ่ๆ อะไรที่คุณคิดว่าจะไม่ลืมมันล่ะ”

ผมถามเขากอีก

“...ไม่รู้สิ อาจมีอยู่ไม่กี่เรื่องมั้ง” เขาตอบพร้อมแสดงสีหน้าที่ดูเศร้า

“ผมขอโทษที่ถามอะไรไม่เข้าเรื่อง

แล้วนี่คุณตั้งใจจะมาที่เมืองนี้หรือว่าบังเอิญผ่านมา” ผมเปลี่ยนเรื่องคุย

“ไม่รู้จะบอกยังไงดี ผมเดินทางไปเรื่อย ๆ

ค่าไหนนอนนั่นไปเรื่อย เปลี่ยนแปลงไปเรื่อยๆ” เขาบอก

“ชอบความเปลี่ยนแปลงสินะ” ผมพูดแบบกึ่งสงสัย

“ใช้คำนั้นก็ได้นะ ผมคิดว่าความเคยชินเป็นสิ่งที่ยึดเราไว้กับอดีต”

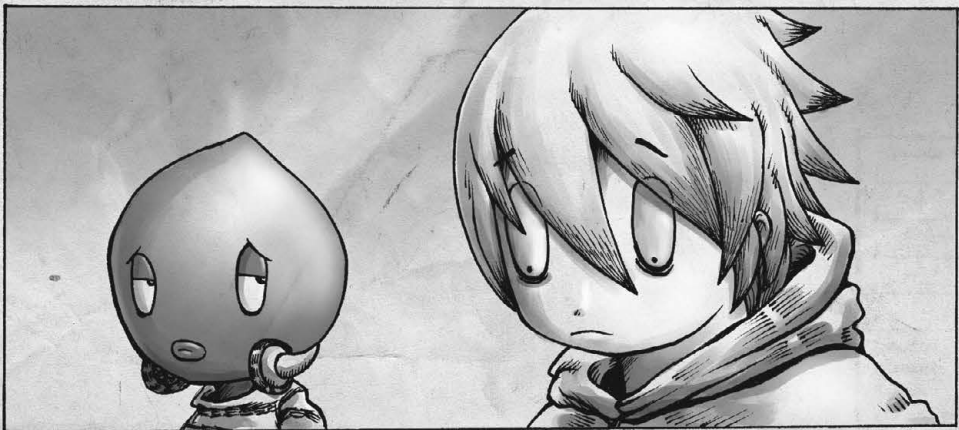
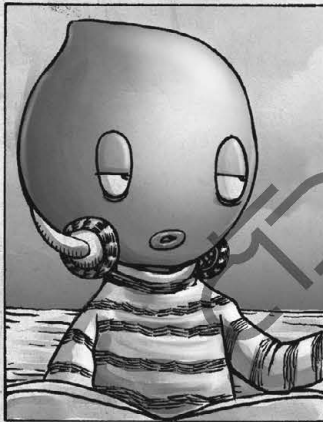
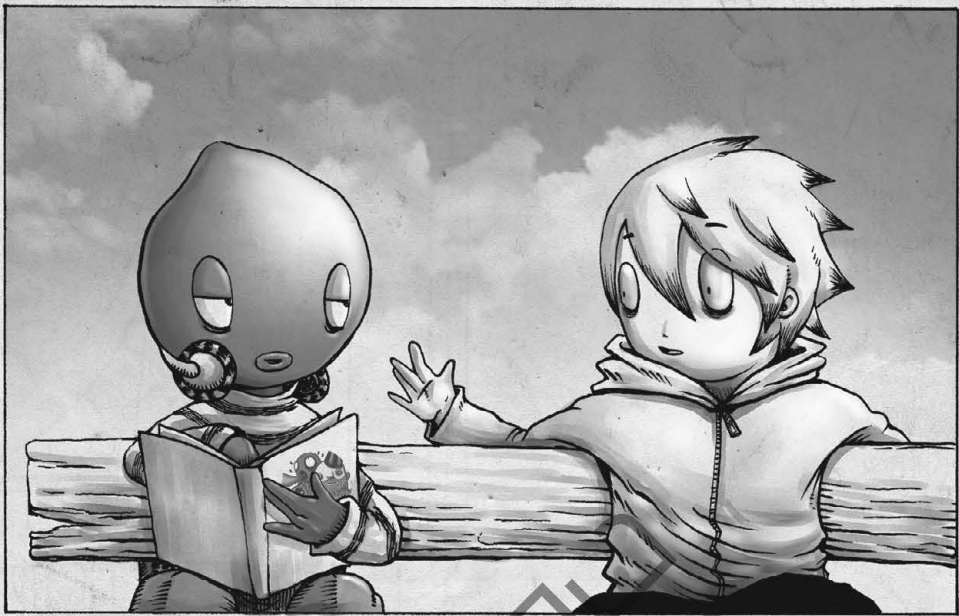
เขาอธิบาย

“ทำไมถึงคิดแบบนั้นล่ะ หรืออดีตของคุณเป็นสิ่งที่ไม่มีดี

จนคุณต้องหนีมันมาไกลขนาดนี้” ผมสงสัย

“ไม่ใช่ไม่มีดีหรอก แต่แค่เป็นสิ่งที่ไม่ควรจำ”

ชายคนนั้นตอบด้วยใบหน้าที่เศร้า

หลังจากนั้นชายคนดังกล่าวก็เงียบไป ถ้าจะให้ผมพูดตรงๆ นะ
ผมดีใจที่เขาเงียบลงได้ บรรยากาศของผมจะได้กลับมาเหมือนเดิม
แต่อีกใจนึงผมก็คิดว่าเขาต้องเจอเรื่องร้ายๆ มาแน่ หรือผมจะพูดแรงไป
ความเงียบทำให้ผมเองก็ไม่กล้าพูดอะไรออกมาเหมือนกัน
ยิ่งเงียบ ชายคนนั้นยิ่งดูเศร้าลงเรื่อยๆ

“คุณรู้ไหมทำไมผมถึงชอบที่นี่” ผมเริ่มพูดทำลายความเงียบ
“เพราะผมอยู่ที่นี่แล้วรู้สึกสบายใจ

จะว่าไปความเคยชินอาจเป็นเครื่องมือสร้างความสบายใจ”
ผมพูดสาเหตุที่ชอบมาที่แห่งนี้

“ความเคยชินมันคือความซ้ำซากไม่ใช่หรือ
ความซ้ำซากจะทำให้สบายใจได้อย่างไร” ชายคนนั้นสงสัย

“มันก็ไม่แน่เสมอไปหรอก

ถ้าจะให้อธิบายง่ายๆ ก็คงเหมือนลมหายใจมั้ง” ผมอธิบายต่อ

“ลมหายใจ? มันหมายความว่าไง” ชายคนนั้นยังคงสงสัย

ผมเลยพูดต่อให้เขาเข้าใจ

“ลมหายใจคือความเคยชิน เราหายใจเข้าหายใจออกมาตลอดเวลา

ตั้งแต่เกิด ทุกอย่างเข้าไปเข้ามาเหมือนความเคยชิน

เพราะทำไปโดยไม่รู้ตัว

แต่ถ้าวันไหนเราหยุดความเคยชิน เราก็ตาย”

“คุณนี่อธิบายซะผมเห็นภาพเลย” ชายคนนั้นหัวเราะ

พร้อมกับเริ่มมีรอยยิ้ม แล้วเขาก็พูดกับผมต่อว่า

“จะว่าไป คุณยังไม่ได้ตอบผมเลยว่าคุณเป็นนักวาดการ์ตูนหรือ”

“เปล่า ผมไม่ได้เป็น” ผมตอบ

“เห็นวาดจริงจัง แล้วคุณวาดไปทำไมเป็นเล่มๆ” ชายคนนั้นถาม

“ไม่รู้เหมือนกัน แค่วาดแล้วเหมือนรู้สึกว่าได้หายใจมั้ง”

ผมตอบแบบไม่มองหน้าเขา

“ตอบแบบศิลปินเลยนะ” เขาพูด ผมก็นิ่งไป

ความเงียบเหมือนจะปกคลุมเราอีกครั้ง

ในความเงียบ ผมได้ยินเสียงเบาๆ ปนความกังวลมาจากชายคนนั้น

